Ezoterična pisma.

Pismo V. - Ljubljana, v septembru 1922.

Dr. E. Š.:

Človek - astralno bitje.

Eterski dvojnik, ki je bil predmet zadnjega pisma, sestoji iz eterske snovi, ki postane pod gotovimi pogoji vidna in jo je možno fotografirati. Kot vidna snov je predmet fizike, če ne sedaj, pa vsaj v bližnji prihodnosti in spada v področje optike in elektrofizike. Vendar pa ima ta snov poleg fizikalnih lastnosti tudi svojstva, katerih pri drugih vrstah snovi ne opažamo, namreč svojstvo,

da je možno nanjo neposredno vplivati z mislimi, oziroma z zavestjo ali tudi s podzavestjo človeka. Kar imenujemo inervacijo mišic, ki je predpogoj vsakega življenja, je le neposredni vpliv misli na eterskio snov, katero pošljemo po živčnih nitih do mišice, ki se skrči in preveroči gib. - Eterska snov je tedaj dvoličina, stoječe na meji dveh svetov, fizičnega in metafizičnega, je podvržena na eni strani fizičnim, na drugi strani metafizičnim zakonom, posreduje med fizičnim in metafizičnim (recimo: astralnim) telesom.

Pojem astralnega telesa je evropske-mu t.j. krščanskemu svetovnemu nazoru, ki pozna le pojm duše, popolnoma neznan. Okultna veda pa vé, da je „duša" zelo kompliciran pojav člo-

večke narave, ne samo iz psihološkega stališča, marveč tudi iz nevrološkega. „Duša" je le skupen pojem za najrazličnejše, med seboj si nasprotujoče strani in principe človeškega organizma. Eno in med tem tako različnih strani imenujemo <u>astralno</u> telo, ki je tedaj le en del, en aspekt tega, kar je duša v krščanskem smislu.

V psihološkem smislu je astralno telo nosilec čutenja, je telo občutkov.

Fizika analizira vse fizikalične pojave kot tresljaje molekulov. Zvok s stališča akustike je gibanje in valovanje zračnih molekulov, ki udarja jo na slušni organ v ušesu; luč je vibriranje svetlobnega etra, ki prevzroči molekularno gibanje v optičnem živcu; toplota, trdota, robatost in druge

lastnosti predmetov so le različni načini molekularnega gibanja, ki vzbuja v možganih sorazmerno gibanje. Če je to gibanje v možganih dovolj močno, da doseže astralno telo, se spremeni v občutek: mi čutimo luč (vidimo), mi čutimo zvok (slišimo), čutimo mehko, trdo, okroglo, robato i.t.d. Občutek je tedaj reakcija astralnega telesa na mehanično molekularno gibanje v možganih. Mi pomanjšamo svet in občutkov; ga pomanjšamo v toliko, kolikor ga čutimo. Svet je za nas kompleks različnih občutkov. Kaj pa da je razven tega, naj da je svet, sam na sebi" (das Ding an sich) ne glede na občutke, tega not čuteča bitja ne moremo vedeti. Za nas obstojajo samo občutki, kajti tudi naše telo, naše čutnice, mož-

geni i.t.d. so za nas le občutki.

Popečni človek je to, kar čuti; da je, je kompleks občutkov, je astralno bitje. Na to astralno bitje deluje neka neporazna sila (Das Ding an sich), ki vrši v njem nebroj sprememb. Iz teh sprememb (t.j. občutkov) konstruira človek vse predmete v prostoru in času, jih razvrsti, da so tu in tam, da so prej in pozneje. S tega stališča je svet „Maya", je ilurija: imamo različne občutke, damo tem občutkom obliko, jih „personificiramo", „materijeliziramo" in smatramo ta svoj produkt kot istinit svet, kot edino realnost. Okultizem se zaveda tega v polni meri, a če razlikuje kljub temu med fizičnim in astralnim telesom, med molekularnim gibanjem in med občutkom, je prepričan,

da sre na dve strani medalje. Občutek kot objekt je gibanje, in gibanje kot subjekt je občutek.

Sedaj bodemo razumeli, v katerem smislu da je, kakor smo rekli v tretjem pismu, fizično telo iluzija. Samo na sebi je eno božanstveno življenje, ki napolnjuje vso naravo. Ni kletka, niso verige, ni breme, ampak astralno telo, pot nedež občutkov ni čuteča, je ravno to; astralno telo nas oklepa, nas veže, nas tlači k tlam, da razpadamo vedno z nova iluziji svoje omejenosti, majhnosti; da trpimo in umiramo, jočemo in se smejemo, da se rodimo in umiramo vedno z nova in v neprestanem krogu.

Zdi se, da iz tega Kroženja ni izhoda. Smrt nas rešiti ne more, ker upe-

meni samo način čutenja. Ekstatične religije nam ne morejo pomagati, ker temelje samo na občutkih. Filozofija trdi ne, saj se le trudi dokazati, da ni rešitve, ker se nad svoje čute dvigniti ne moremo. Preostaja nam teozofija kot okultizem in mistika, ki trdi, da je življenje iluzen občutkov mogoče, in da se pravo življenje je tam začenja, kjer se astralno življenje konča.

Okultist razširja napram astralnemu svetu in astralnemu telesu isto stališče, kakor ga mi zavzemamo napram fizičnemu svetu: njegov je astralno telo objekt. — V okultni literaturi imamo velik del, člankov, študij in celo slik o astralnem telesu. Vse te študije imajo le relativno vrednost, v kolikor dosežejo

jo svoj namen: vzbuditi v čitatelja zanimanje za notranje življenje, druge vrednosti nimajo; saj se astralni svet in astralno telo opisati ne da, in če se ga opisuje, je ta opis, je ta slika le nekak simbol, diagram astralnega telesa.

(Dalje prihodnjič.)

A. Zajc:

Luč in Himavata.

1. Pred pagodo.

V tistem času je adept Mahanara zapustil samotarsko kočo v Himavati, da s svojimi mlajšimi potuje v Benares. Med potjo v mirno so došli do male pogoode. Mlajši so vstopili v svetišče, da molijo k Bogu, dočim je

mojster, motreč veličastno prirode, vtel
na plamen. Ko so se malajci vrnili, je
rekel:

„Bratje, čujte, kaj poveno!... Svoje
časno sta živela dva soseda. Prvi
je obdeloval svetišča in drugi gore.
Ko je prvi izročal svoje vernike dol-
nosti pred Kipom Buddhe Gautame,
je drugi premišljeval skrivnostno žil-
je prirode ter je v duhu poslušal njen
slavospev o vsemogočnosti boži. „Bli-
zo je Brâhmi!" so ljudje govorili o
prvemu, dočim so drugega, ljubitelja
prirode, prištevali med čudne sred-
nike.

Tako ljudje, jaz pa vam rečem:
Saligan nâsti paro dharma! O bro-
ci moj se klanjajo Kipu, doraščenec
pa more iskati živega Boga. In tisti,

ki premišljuje prirodo in njeno žitje, ga tudi najde.

Bratje! Povem vam, da je prvi otrok, a drugi dorašČenec; da je prvi prišel, ko je drugi že davno bil, a ko pride prvi na mesto drugega, bo ta že adept."

„Satyân nâsti paro dharma!" so vskliknili učenci in molče korakali dalje za svojim mojstrom.

Med potjo je Mahamara svojim mlajšim priporočal, da naj ne tolmačijo napačno njegovih besed. Molitev je simpatična vez med človekom in božanskim bitjem, na katero je upravljena, ni pa vezana na gotove oblike, besede in kraje. Simpatična vez, upravljena navzgor, vodi tudi navzdol ter donaša pomoč proučen

Molitev je vsaka blaga misel. Kjer se je blaga misel porodila, ni pomembno. V prirodi živi Bog, zato mordi vé, da je na planem v sredi božanstva.

---

*) Ni vere nad resnico! - Jelo na naradže in Benaresa in teozofske družbe v Adyarju pri Madrasu v Indiji.

2. Univerzalno kolo.

Naslednjega dneva so došli v Dalivikâro. Bil je Gospodov dan, zato je bilo na dvorišču vihâre (samostana) zbranega zelo mnogo ljudstva. Poleg domačih goričanov, se je tam nahajalo tudi več domačih brâhmanov in nekaj poročnih tujcev. Mahamara je ljudstvo pozdravil ter je med drugim rekel:

„Velika napaka je, da nemški pre-

stvarjo ljudi nižji sloji – in tiste, ki padejo v demoralizacijo. Ljudje, ki to počenjajo, se nahajajo, kljub kolaščini, pravim o človeku, kolegiju na zelo nizki stopnji proveta. Vsekdo bi vendar moral za ono kazensko delo, na katerem se nahajata boga-tin in siromak, propalica in mesarje-nec. To delo se vrti in prineša kršitve evropske etike, da jih potem pusča na pe-sku ali pa atmosfaulja zopet nazaj s surovim glasom. To otlejenje se pozna, je se pomanjša vsako: vsak pride na vrhunec, če ne prej, pa vsaj v devetem preperatu.

Ko dosežemo vsi gospodsko nadzoje, kaj si mislimo, da bodo jutri prinesli pred pogodami? Ko pretresa moralično nadzoje nadzorstva, kaj se pozimi s tem zavezo delo, kisi bil večaj razno

. takšen?... Da, da, bratje in sestre, vsako preziranje in zaničevanje nesrečnežev je preziranje in zaničevanje samega sebe. Z viroma za to opustimo vse take slabe razvade ter rajši primerjajmo zakopano ali blatno suknjo siromaka, da v slučaju sile ne omagamo pod njo. Redki so namreč tisti - za nas sedaj še nedosežni duševni velikani, ki se odtegujejo vplivu kolesa.

Ŝat tvam asi!

(Vedanta.)

Neka hindostanska kraljica je svojim otrokom vedno ponavljala besede: „Ŝat tvam asi! Ti si to!" S tem je hotela povedati, da je otrok večni duh, brezkrajni duh, osvobojen vseh napak, trpljenja in greha. Kadar je polagala

otroka v zibelj, je rekla: „Ti si to! Ti si duh božji!"

Otrok je dorastel in je vprašal, kaj pomenijo te besede. Mati je odgovorila: „Sam si iščí pojasnila." Gradovni stiki mladih let so bistrili razum otroku v tolikí meri, da je pozneje postal glasovit modrijan.

Pro domo. Najiskrenejše se zahvaljujemo vsem tistim spoštovanim interesentom in interesentinjam, ki so nas počastili(e) s prostovoljnimi prispevki za vzdrževanje naših pisem. Vsak, tudi najmanjši znesek sprejmemo z zahvalo za vkljičino. Na željo ga tudi radi potrdimo s položnico.

Izdaja, Tiska in založi odbor JSD v Celju
Tajništvo: Prešernova c. 18/I.